

Sygn. akt II CSK 154/15

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa J. P., K. P.

i P. P.

przeciwko Skarbowi Państwa - Komendantowi Wojewódzkiemu Policji w Łodzi

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 listopada 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 16 października 2014 r., sygn. akt I ACa 454/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazali istnienie zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które sformułowali jako pytanie o „możliwość zastosowania art. 446 § 3 i 4 k.c. w sytuacji gdy podstawa odpowiedzialności Skarbu Państwa wynika z art. 417² k.c., zaś poszkodowany w wyniku zgodnych z prawem działań władzy publicznej zmarł”.

Analizując wskazaną przez skarżących przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, zgodzić się trzeba z ich stanowiskiem, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego brak w tej materii stanowczych wypowiedzi. Nie jest to jednak okoliczność wystarczająca dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Niezależnie bowiem od tego czy rozstrzygnięcie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie dla rozwoju prawa, musi ono przede wszystkim wpływać na rozstrzygnięcie sprawy, w której skargę kasacyjną przedstawiono. Takiego związku skarżący nie wykazali. Zastosowanie art. 417² k.c., jak przyjmuje się w literaturze i orzecznictwie, nie wymaga co prawda udowodnienia adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy wykonywaniem władzy publicznej a szkodą, ale nie uwalnia powoda od wykazania powiązań pomiędzy takim działaniem a szkodą. Przyjmuje się, że pomiędzy szkodą a legalnym działaniem władzy publicznej musi istnieć takie powiązanie kauzalne, z którego da się wyprowadzić wniosek, że szkoda jest wynikiem oznaczonego zachowania. Chodzi tu więc o łączność zdarzeń tego rodzaju, że bez określonego działania funkcjonariusza (prawidłowego) nie doszłoby do powstania uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia czy utraty żywiciela. Postępowanie funkcjonariusza powinno pozostawać więc istotną przyczyną sprawczą szkody. Tego rodzaju zabieg interpretacyjny ma w konkretnych okolicznościach stanowić realizację postulatu zadośćuczynienia zasadom współżycia społecznego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 września 1969 r., II CZ 223/69; z dnia 11 września 1968,

II CR 325/68; z dnia 20 sierpnia 1968 r., II CR 310/68; z dnia 11 lutego 2004 r. I CK 222/03, nie publ.; z dnia 4 marca 2008 r. IV CSK 453/07, OSNC-ZD 2008/4/122). Mąż i ojciec skarżących zmarł na skutek ostrej niewydolności krążeniowo-oddechowej będącej następstwem ciężkiej choroby serca współistniejącej z przewlekłą cukrzycą. Funkcjonariusze Policji podjęli akcję interwencyjną wobec niego w sytuacji istnienia podejrzenia, że prowadzi samochód pod wpływem alkoholu, tymczasem znajdował się on w stanie hipoglikemii. Funkcjonariusze podjęli czynności stosowne do sytuacji, mąż i ojciec skarżących został odwieziony do szpitala. Tak ustalony stan faktyczny sprawy wyklucza przyjęcie, że legalne, a więc zgodne z obowiązującym porządkiem prawnym, zachowanie funkcjonariuszy Policji pozostawało w związku ze śmiercią męża i ojca skarżących. Odpowiedź zatem na przedstawione zagadnienie prawne pozostanie bez wpływu na rozstrzygnięcie.

W tej sytuacji brak było podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.